

Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток" включено до переліку наукових фахових видань України з питань державного управління (Наказ Міністерства освіти і науки України від 22.12.2016 № 1604)

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Дніпровський державний
аграрно-економічний
університет

ДКС Центр
Видавництво ТОВ «ДКС-центр»

0 0 0 0 0 0 0

УДК 351:[316.4:351.1]

Л. М. Мельничук,

к. держ. упр., докторант,

Національна академія державного управління при Президентові України, м. Київ

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИРШЕННЯ

L. M. Melnychuk,

PhD in Public Administration, Postdoctoral Student,

National Academy for Public Administration under the President of Ukraine, Kyiv

INSTITUTIONAL SUPPORT OF PUBLIC ADMINISTRATION OF THE SOCIAL DEVELOPMENT OF UKRAINIAN REGIONS: PROBLEMS AND PERSPECTIVES OF THEIR SOLUTION

У статті здійснено аналіз вітчизняного інституційно-правового середовища вироблення та впровадження державної політики у сфері соціального розвитку регіонів. Визначено основні проблемні аспекти формування інституційного механізму державного управління соціальним розвитком регіонів в Україні. Обґрунтовано, що основними недоліками інституційного забезпечення досліджуваної галузі державного управління є неузгодженість між основними інституційними партнерами, неповнота їх владних повноважень у контексті забезпечення соціального розвитку регіональних утворень, наявність проблем горизонтальної та вертикальної координації діяльності владних структур через недостатність застосування координуючих інструментів державно-управлінського впливу на усіх управлінських рівнях, недосконалість механізму взаємодії з інститутами громадянського суспільства. Окреслено в цілому перспективи оптимізації інституційного механізму державного управління соціальним розвитком регіонів, передусім, у контексті здійснення реформи децентралізації влади.

In this article, there is analyzed domestic institutional and legal environment of creation and implementation of public policy into spheres of social development of regions. There are determined the main problematic aspects of formation of the institutional mechanism of public administration of the social development of the regions in Ukraine. It is grounded that main defective feature of institutional support of the examined field of public administration is a lack of coordination between principal institutional partners, insufficiency of their powers in the context of support of social development of regions, problems of horizontal and vertical coordination of the authorities' activity because of lack of use of coordinating instruments of the public and administrating influence at all management levels, and imperfect mechanism of interaction between institutions of the civil society. It is outlined, as a whole, the perspectives of optimization of institutional mechanism of public administration of the social development of the regions, especially in the context of decentralization reform.

Ключові слова: соціальний розвиток регіонів, державне управління соціальним розвитком регіонів, соціальна політика, регіональна політика, інституційне забезпечення.

Keywords: social development, public administration of the social development of regions, social policy, regional policy, institutional support.

Постановка проблеми. Визначна роль у процесі соціального розвитку регіонів належить державі, що обумовлено виконанням нею своїх конституційно визначених завдань та функцій, а також її здатністю забезпечувати правове регулювання суспільних процесів. Це, в свою чергу, зумовлює необхідність формування належного інституційного механізму, який включає різні за природою елементи, що забезпечують ефективну діяльність державно-управлінської системи. Водночас доводиться визнати, що наявна інституційна система не забезпечує належне формування та реалізацію державної політики соціального розвитку регіонів в Україні, що зумовлює необхідність створення ефективного набору інституцій та інститутів, відповідно вдосконалення на науково-обґрунтованій основі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методологічні основи інституційного забезпечення державного управління в цілому та в окремих сферах, зокрема, виступає предметом численних досліджень вітчизняних та зарубіжних фахівців у різних галузях знань, в тому числі у галузі наук державного управління. Вивчення окремих проблем формування ефективних інституційних механізмів соціального розвитку регіонів міститься як у фахових публікаціях з управління соціальним розвитком та реалізації соціальної політики (А. Балашов, М. Кравченко, Е. Лібанова, О. Макарова, О. Петрос, А. Попок, А. Решетніченко, П. Ситнік, В. Скуратівський, В. Трощинський, Н. Ярош), так і присвяченим проблемам регіонального розвитку, вироблення та впровадження регіональної політики (Т. Безверхнюк, О. Бобровська, В. Вакуленко, З. Варналій, В. Воротін, З. Герасимчук, М. Долішній, М. Іжа, О. Коротич, В. Мамонова, М. Орлатий, С. Романюк, С. Серьогін, А. Тамм, О. Топчієв).

Однак, віддаючи належне науковим здобуткам наявних досліджень з питань державного управління в цілому та в окремих сферах суспільної діяльності, рівень дослідження проблеми формування інституційного забезпечення політики соціального розвитку регіонів залишається невідповідним її значущості та актуальності, що відмічається, передусім, фрагментарністю розгляду та недостатньою науковою розробленістю, відповідно й визначає актуальність теми та цілі представленої роботи.

Відтак, **мета статті** – здійснити аналіз вітчизняного інституційно-правового середовища формування та реалізації соціальної й регіональної політики, визначити стан і проблеми формування інституційного механізму державного управління соціальним розвитком регіонів в Україні, на основі чого окреслити перспективи його оптимізації в умовах здійснення децентралізаційних реформ.

Виклад основного матеріалу. Аналіз та узагальнення сучасних напрацювань теорії державного управління й досліджень теоретичних і прикладних проблем державно-управлінського впливу на соціальну реальність дає можливість визначити сутнісні характеристики, суттєві особливості державного управління соціальним розвитком регіонів, яке слід розглядати як форму здійснення специфічного виду політики держави, що має наскрізний характер, інтегруючи у собі, передусім, функції соціальної й регіональної політики, та відповідно до напрямку управлінського впливу складається з двох взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих складових: політики держави, спрямованої на вирішення загальнодержавних проблем з урахуванням особливостей кожного регіону, та політики регіонів, яка здійснюється органами управління регіону для максимального забезпечення потреб населення відповідно до загальнодержавних інтересів. При цьому держава як сукупний суб'єкт державного управління соціальним розвитком регіонів та відповідно велика система складається з численних елементарних систем, що об'єднуються в підсистеми, визначаються сукупністю державних органів, які представляють усі гілки влади, та створюють багаторівневу впорядкованість управлінських структур різних рівнів.

Відповідно до специфіки державної політики соціального розвитку регіонів виокремлюється два рівні її інституційного забезпечення: рівень держави та рівень регіону. Своєю чергою, рівень держави представлено сукупністю вищих та центральних органів державної влади, особливе місце серед яких займає Верховна Рада України, що за своїм статусом єдиного органу законодавчої влади, покликана створювати правову базу у сфері державного управління соціальним розвитком регіонів. Здійснення законопроектної роботи у відповідних сферах відання покладається на парламентські комітети, серед яких до основних профільних комітетів належать комітети з питань: державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування; соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення; прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин; сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму; науки і освіти; охорони здоров'я; культури і духовності; у справах ветеранів, учасників бойових дій, учасників антитерористичної операції та людей з інвалідністю; екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи [10]. Крім того, у діяльності законодавчого органу значне місце посідає виконання контрольних функцій, а саме здійснення через діяльність парламентських комітетів у визначених сферах відання контролю за додержанням норм законів та інших нормативно-правових актів, виконання загальнодержавних програм, діяльністю органів та посадових осіб, яких він обирає, призначає або затверджує, а також контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина через функціонування інституту Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Водночас недосконалість законодавчого середовища для формування та впровадження політики у сфері соціального розвитку регіонів та рівня виконання законодавчих норм яскраво демонструє недостатню реалізацію можливостей парламенту та відповідних парламентських структур при здійсненні своїх основних функцій.

В умовах президентсько-парламентської моделі державного устрою визначальну роль відіграє й інститут президента, який відповідає за загальнонаціональну політику, пріоритети розвитку України, відповідно визначає основні напрямки розвитку держави у сфері соціально-економічного розвитку регіонів. Приналежність глави держави до інституційного механізму державного управління соціальним розвитком регіонів визначається також його правовим статусом як гаранта конституційних прав і свобод людини і громадянина, в тому числі соціальних, та гаранта національної безпеки України, що вимагає здійснення усіх необхідних заходів щодо вдосконалення системи політичної влади з метою підвищення ефективності функціонування політичних інститутів влади; створення повноцінного, ефективно діючого місцевого і регіонального самоврядування; усунення загроз стабільності у соціальній сфері суспільства (Закон України «Про основи національної безпеки України»).

Забезпечення здійснення Президентом України його повноважень покладається на відповідні структурні підрозділи Адміністрації Президента України, серед яких провідну роль відіграють головні департаменти регіональної та кадрової політики; з питань гуманітарної політики; внутрішньої політики; департамент місцевого самоврядування та децентралізації [5]. Окрім цього здійснення Президентом України повноважень щодо забезпечення додержання конституційних прав дитини та людей з інвалідністю забезпечується відповідно Уповноваженим Президента України з прав дитини [6] та Уповноваженим Президента України з прав людей з інвалідністю [12].

Центральне місце в системі органів, які здійснюють державне управління соціальним розвитком регіонів, посідають органи виконавчої влади. Вищим органом у їх системі виступає Кабінет Міністрів України. Серед конституційно визначених та конкретизованих Законом України «Про Кабінет Міністрів України» завдань уряду, які спрямовані на вирішення соціальних проблем регіонального розвитку, слід виокремити вирішення питань державного управління у сфері соціальної політики, праці та зайнятості, охорони здоров'я, освіти, науки, забезпечення прав і

свобод людини та громадянина, розв'язання інших завдань внутрішньої політики. Крім того, Законом України «Про засади державної регіональної політики» Кабінет Міністрів України віднесено до числа суб'єктів означеного напряму політики держави та наділено з поміж іншого повноваженнями:

- розроблення та виконання загальнодержавних програм, спрямованих на розвиток регіонів;
- затвердження Державної стратегії регіонального розвитку України, плану заходів з її реалізації, переліку програм і проектів регіонального розвитку, реалізація яких здійснюється за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку;
- визначення порядку координації дій органів виконавчої влади із забезпечення формування та реалізації державної регіональної політики;
- спрямування і координацію діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади щодо формування та реалізації державної регіональної політики.

Для забезпечення ефективної реалізації повноважень уряду, координації дій органів виконавчої влади, в тому числі щодо впровадження державної політики у сфері соціального розвитку регіонів, утворено та функціонують урядові комітети з питань соціальної політики та гуманітарного розвитку й з питань європейської, євроатлантичної інтеграції, міжнародного співробітництва та регіонального розвитку [15]. Організаційне, експертно-аналітичне, правове, інформаційне забезпечення діяльності урядового органу здійснюється Секретаріатом Кабінету Міністрів України, до складу якого входять, зокрема, департаменти гуманітарної та соціальної політики й забезпечення взаємодії з Верховною радою України та регіонами. При цьому з огляду на внутрішню структуру вказаних департаментів соціогуманітарна політика обмежується питаннями охорони здоров'я, освіти і науки, молоді, соціального захисту пенсіонерів, ветеранів та інвалідів, соціального страхування, соціально-трудова відносин [1], а регіональна – взаємодією з регіонами, аналізом розвитку територій, питаннями Автономної Республіки Крим та міста Севастополя [2], що зумовлює ризики фрагментації завдань політики соціального розвитку регіонів, відповідно унеможливає вироблення цілісного та послідовного підходу до формулювання соціальних проблем територій та визначення шляхів їх подолання.

Забезпечення формування та реалізації політики соціального розвитку регіонів здійснюється цілою низкою галузевих міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, що у межах основних своїх повноважень, довгострокових стратегій та/або державних цільових програм визначають пріоритети галузевих політик, які тією чи іншою мірою впливають на соціальний розвиток регіонів країни. Серед них слід назвати міністерства:

соціальної політики, що забезпечує формування та реалізує державну політику, передусім, у сфері праці та соціальної політики, зайнятості населення та трудової міграції, трудових відносин, загальнообов'язкового державного соціального та пенсійного страхування, соціального діалогу, соціального захисту, волонтерської діяльності, з питань сім'ї та дітей, оздоровлення та відпочинку дітей, усиновлення та захисту прав дітей, запобігання насильству в сім'ї, протидії торгівлі людьми, захисту прав депортованих за національною ознакою осіб, які повернулися в Україну та є спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків;

освіти і науки як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти і науки, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності;

охорони здоров'я як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

молоді та спорту як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у молодіжній сфері та сфері національно-патріотичного виховання [4].

Проте навіть побічний аудит повноважень перелічених міністерств засвідчує відсутність традиції спрямування заходів та оцінювання ефекту галузевих політик на території регіонів. Відсутні такі повноваження й у Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства, який офіційно виступає головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну регіональну політику, державну житлову політику та має сприяти комплексному соціально-економічному розвитку регіонів [4], відповідно створювати та впроваджувати спільні та інтегральні підходи до реалізації державних галузевих програм та заходів, що у результаті може дати вищий ефект ніж від суми окремих програм.

На регіональному рівні державне управління соціальним розвитком регіонів представлено місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Своєю чергою, систему органів виконавчої влади складають місцеві державні адміністрації та виконавчі органи місцевих рад. Відповідно до норм Закону України «Про місцеві державні адміністрації» вказані органи в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці забезпечують виконання державних і регіональних програм соціально-економічного розвитку, реалізацію інших наданих державою, а також делегованих відповідними радами повноважень. Зокрема, до відання місцевих державних адміністрацій належить вирішення питань соціально-економічного розвитку відповідних територій (розробка та забезпечення виконання програм соціально-економічного розвитку, визначення необхідного рівня обслуговування населення відповідно до нормативів мінімальних соціальних потреб; визначення обсягу послуг, необхідних для забезпечення передбаченого законодавством рівня мінімальних соціальних потреб); а також реалізація державної політики у галузі освіти, охорони здоров'я, сім'ї, жінок, молоді та дітей, соціального забезпечення та соціального захисту населення, зайнятості, праці та заробітної плати. Крім того, місцеві державні адміністрації в конституційно та законодавчо визначених межах здійснюють на відповідних територіях державний контроль за додержанням законодавства з питань науки, мови, освіти, охорони здоров'я, материнства та дитинства, сім'ї, молоді та дітей, соціального захисту населення; охороною праці та своєчасною і не нижче визначеного державою мінімального розміру оплатою праці (фактично контролюють свою ж діяльність!). У складі місцевих державних адміністрацій утворюються відповідні структурні підрозділи, основним завданням яких виступає забезпечення реалізації державної політики у визначеній галузі на відповідній території. Згідно з офіційно затвердженими рекомендаційними переліками таких структур на обласному та районному рівні мають створюватися структурні підрозділи з питань соціального захисту населення, освіти, охорони здоров'я, з питань молоді та у справах дітей. Крім того, у складі обласних державних адміністрацій передбачається створювати структурний підрозділ регіонального розвитку та житлово-комунального господарства [7]. Відповідно до визначених законом галузевих повноважень на структурні підрозділи покладається виконання з поміж іншого таких завдань як аналіз стану та тенденцій соціально-економічного розвитку у відповідній галузі у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці та здійснення заходів до усунення недоліків; участь у підготовці пропозицій до проектів програм соціально-економічного розвитку відповідної адміністративно-територіальної одиниці; а також участь у підготовці заходів щодо регіонального розвитку [9].

Значна частина функцій у сфері соціального розвитку регіонів має припадати на рівень місцевого самоврядування задля забезпечення реалізації принципу субсидіарності, тобто вирішення питань на тому рівні, на якому вони виникають. Слід зазначити, що виконавчі органи місцевих рад Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» наділені низкою власних та делегованих повноважень у сфері соціального розвитку відповідних територій в цілому (шляхом підготовки програм соціально-економічного розвитку, забезпечення збалансованого соціального розвитку відповідної території, організаційного забезпечення надання адміністративних послуг органів виконавчої влади) та у сферах житлово-комунального господарства, освіти, охорони здоров'я та соціального захисту населення. Тобто, з одного боку, вони мають виконувати на своїй території заходи визначені та профінансовані державою, а з іншого – визначати власні пріоритети і реалізовувати власну політику, і це при їх неадекватній спроможності визначеним повноваженням.

Безпосередньо на органи місцевого самоврядування усіх рівнів профільним законодавством покладається функція затвердження програм соціально-економічного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць та цільових програм з інших питань місцевого самоврядування, отже практично виконують формальну роль, погоджуючи пріоритети регіону без повноважень впливу на їх реалізацію. Така ж роль законодавчо відведена місцевим радам як суб'єктам державної регіональної політики (Закон України «Про засади державної регіональної політики»).

Водночас у сфері управління соціальними процесами регіональних систем спостерігається як і в цілому високий ступінь централізації та сильна владна вертикаль, а також конфлікт повноважень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. За такої ситуації цілком очевидно є необхідність здійснення реформи децентралізації влади, яка у вітчизняних умовах передбачає передачу значних повноважень та бюджетів від державних органів органам місцевого самоврядування з урахуванням принципу субсидіарності. Суть перетворень, що пропонує реформа децентралізації, – це наділення органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування властивими для них функціями. Також передбачається запровадження відповідальності органів місцевого самоврядування перед виборцями за ефективність своєї роботи, а перед державою – за законність. Крім того, реформа місцевого

самоврядування цілком узгоджується з реформою регіональної політики (відповідно й політики соціального розвитку регіонів), оскільки створення повноцінного й дієвого місцевого самоврядування виступить передумовою розвитку регіонів, при чому з урахуванням їх особливостей, дасть можливість поліпшити життя у громаді і в країні в цілому [3].

Незважаючи на наявні суперечності та проблеми інституційного середовища у досліджуваній сфері, в Україні загалом сформовано організаційно-функціональну структуру державного управління соціального розвитку регіонів на всіх рівнях управління. Водночас кожен з органів влади займає власне місце в «ієрархії» інституційного механізму державно-управлінської діяльності у соціальній сфері регіонів, що детермінує нагальну необхідність забезпечення чіпкого взаємозв'язку галузевих політик та забезпечення ефективної координації діяльності як профільних міністерств, так і центральних та регіональних органів влади для досягнення максимально позитивного результату в територіях. Міжвідомчу координацію у різних сферах державної політики здійснює Кабінет Міністрів України як безпосередньо, так і шляхом створення відповідних координаційних органів. У сфері забезпечення соціального розвитку регіонів таким координаційним органом виступає, зокрема, Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку як консультативно-дорадчий урядовий орган, який має забезпечити координацію діяльності головних центральних органів виконавчої влади, регіональних та місцевих органів влади та їх асоціацій, чії повноваження та політика впливають на певні аспекти, в тому числі соціальні, розвитку регіонів [13]. Крім того, з метою поглиблення взаємодії органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування на основі поєднання загальнодержавних та місцевих інтересів із забезпечення ефективного розвитку регіонів створено Раду з питань регіонального розвитку та місцевого самоврядування як постійно діючий консультативно-дорадчий орган уряду України, до основних завдань якої належить напрацювання спільних планів дій центральних, місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з метою забезпечення збалансованого розвитку регіонів, підготовка пропозицій щодо сприяння координації діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади з метою підтримки органів місцевого самоврядування у здійсненні власних та делегованих повноважень; забезпечення взаємодії органів виконавчої влади з органами місцевого самоврядування, їх асоціаціями, іншими об'єднаннями та громадськими організаціями [14].

Певною платформою для сприяння налагодженню ефективної взаємодії державних органів з органами місцевого самоврядування у питаннях напрацювання оптимальної моделі розвитку місцевого самоврядування, територіальної організації влади, здійснення реформ у сфері децентралізації управління регіональним розвитком, вирішення проблемних питань життєзабезпечення регіонів виступає Рада регіонального розвитку як консультативно-дорадчий орган при Президентові України [11]. Серед основних завдань Ради – сприяння налагодженню ефективної взаємодії державних органів з органами місцевого самоврядування щодо напрацювання новітніх підходів у сфері регіонального розвитку; вироблення узгодженої позиції щодо соціально-економічного розвитку регіонів, механізмів подолання диспропорцій розвитку територій; сприяння врахуванню інтересів регіонів і специфіки розвитку окремих адміністративно-територіальних одиниць у проектах нормативно-правових актів з питань регіональної політики, проектах загальнодержавних та інших державних цільових програм соціального розвитку.

Посилення взаємодії органів влади та їх інституційних партнерів передбачається й шляхом створення та діяльності агенцій регіонального розвитку, до основних функцій яких належить, зокрема, сприяння шляхом організації та проведення консультаційної роботи реалізації суб'єктами регіонального розвитку регіональної стратегії розвитку, відповідного плану заходів, програм і проектів регіонального розвитку [8].

Однак названі координаційні органи мають певним чином різнонаправлений характер діяльності, що не може сприяти ефективній взаємодії між органами влади різних рівнів, між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, та також між владними структурами та громадськими організаціями й об'єднаннями громадян.

Висновки та перспективи подальших розвідок. Узагальнюючи варто відмітити, що незважаючи на в цілому сформований інституційний механізм державного управління соціальним розвитком регіонів України, наявними є низка недоліків, прогалин, проблем його функціонування, що зумовлюють його недостатню ефективність, зокрема: неузгодженість між основними інституційними партнерами, неповнота їх владних повноважень у контексті забезпечення соціального розвитку регіональних утворень, наявність проблем горизонтальної та вертикальної координації діяльності владних структур через недостатність застосування координуючих інструментів державно-управлінського впливу на усіх управлінських рівнях, недосконалість механізму взаємодії з інститутами громадянського суспільства.

Отже, для створення умов щодо сталого соціального розвитку регіонів України, підвищення рівня життя кожної людини незалежно від місця її проживання, необхідно забезпечити чітке функціонування інституцій на всіх територіальних рівнях, координацію багаторівневої системи формування та реалізації державної політики у цій сфері,

фактично формування нової інституціональної моделі, яка має передбачати гнучкий інструментарій, децентралізацію державних повноважень з передачею їх на регіональний і місцевий рівні.

Відповідно простір для подальшого здійснення наукових розвідок охоплює дослідження проблем вироблення конкретних пропозицій щодо усунення недоліків інституційного забезпечення державного управління соціальним розвитком регіонів, здійснення в цілому модернізаційних перетворень у системі державно-управлінського впливу на соціальну реальність регіональних систем.

Література.

1. Департамент гуманітарної та соціальної політики // Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=248058203&cat_id=243604112
2. Департамент забезпечення взаємодії з Верховною Радою України та регіонами // Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=248059059&cat_id=243604112
3. Децентралізація // Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minregion.gov.ua/decentralization>
4. Міністерства // Урядовий портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/officialcategory?cat_id=245427156
5. Питання Адміністрації Президента України : Указ Президента України від 14.07.2014 № 592/2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/592/2014>
6. Питання Уповноваженого Президента України з прав дитини : Указ Президента України від 11.08.2011 № 811/2011 із змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/811/2011/paran14#n14>
7. Про затвердження рекомендаційних переліків структурних підрозділів обласної, Київської та Севастопольської міської, районної, районної в м. Києві та Севастополі державних адміністрацій : постанова Кабінету Міністрів України від 18.04.2012 № 606 із змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/606-2012-п>
8. Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку : постанова Кабінету Міністрів України від 11.02.2016 № 258 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/258-2016-п>
9. Про затвердження Типового положення про структурний підрозділ місцевої державної адміністрації : постанова Кабінету Міністрів України від 26.09.2012 № 887 із змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/887-2012-п>
10. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України восьмого скликання: Постанова Верховної Ради України від 04.12.2014 № 22-VIII із змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/22-19>
11. Про Раду регіонального розвитку : Указ Президента України від 21.04.2015 № 224/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/224/2015>
12. Про Уповноваженого Президента України з прав людей з інвалідністю : Указ Президента України від 01.12.2014 № 902/2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/902/2014>
13. Про утворення Міжвідомчої координаційної комісії з питань регіонального розвитку : постанова Кабінету Міністрів України від 16.09.2015 № 714 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/714-2015-п>
14. Про утворення Ради з питань регіонального розвитку та місцевого самоврядування : постанова Кабінету Міністрів України від 02.04.2009 № 309 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/309-2009-п>
15. Про утворення урядових комітетів та затвердження їх посадового складу постанова Кабінету Міністрів України від 11.05.2016 № 330 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/330-2016-п>

References.

1. Government portal (2016), “The Department of Humanitarian and Social Policy”, available at: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=248058203&cat_id=243604112 (Accessed 27 August 2016).

2. Government portal (2016), "Department interaction with the Verkhovna Rada of Ukraine and regions", available at: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=248059059&cat_id=243604112 (Accessed 27 August 2016).
3. The official site of Ministry of Regional Development, Construction and utilities of Ukraine (2016), "Decentralization", available at: <http://www.minregion.gov.ua/decentralization> (Accessed 27 August 2016).
4. Government portal (2016), "Ministries", available at: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/officialcategory?cat_id=245427156 (Accessed 27 August 2016).
5. President of Ukraine (2014), "Decree "Issues of the Presidential Administration Ukraine"", available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/592/2014> (Accessed 27 August 2016).
6. President of Ukraine (2011), "Decree "Issues of Ukraine Presidential Commissioner for Children's Rights"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/811/2011/paran14#n14> (Accessed 27 August 2016).
7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2012), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On approval of recommendation lists structural units of regional, Kyiv and Sevastopol city, district, borough mm. Kyiv and Sevastopol state administrations"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/606-2012-п> (Accessed 27 August 2016).
8. Cabinet of Ministers of Ukraine (2016), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On approval of provisions on the Regional Development Agency"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/258-2016-п> (Accessed 27 August 2016).
9. Cabinet of Ministers of Ukraine (2012), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On approval of provisions on structural subdivisions of local state administration"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/887-2012-п> (Accessed 27 August 2016).
10. The Verkhovna Rada of Ukraine (2014) "Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine "On the list, the number of members and Competence Committee of Verkhovna Rada of Ukraine of the eighth convocation"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/22-19> (Accessed 27 August 2016).
11. President of Ukraine (2015), "Decree "On the Regional Development Council"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/224/2015> (Accessed 27 August 2016).
12. President of Ukraine (2014), "Decree "On the Ukraine Presidential Commissioner for the Rights of People with Disabilities"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/902/2014> (Accessed 27 August 2016).
13. Cabinet of Ministers of Ukraine (2015), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On establishment of the Interagency Coordinating Committee on Regional Development"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/714-2015-п> (Accessed 27 August 2016).
14. Cabinet of Ministers of Ukraine (2009), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On establishment of the Council for Regional Development and Local Government"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/309-2009-п> (Accessed 27 August 2016).
15. Cabinet of Ministers of Ukraine (2009), "Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On establishment of government committees and approve their composition"", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/330-2016-п> (Accessed 27 August 2016).

Стаття надійшла до редакції 01.09.2016 р.

ТОВ "ДКС Центр"

Вгору